

Terrarium-voedsel.

In een uwer vorige afleveringen prijst een terrariumliefhebber krekels zeer aan als voedsel voor zijne pleegjes. Ook ik had en heb op die wijze vooral mijnen hagedissen al menig lekker hapje bezorgd; maar lang niet altijd is men in staat krekels, die toch alleen „buiten” in massa te vinden zijn, machtig te worden. En in de kamer zijn gewoonlijk veel te weinig vliegen te bemachtigen, om deze als surrogaat voor de uitsteedsche krekels te laten verorberen. Maar toch voed ik mijne hagedissen voornamelijk met vliegen en ze zijn er dol op. De vleeschvliegen (zie afl. 5) hebben me op een middeltje gebracht, om er heel wat machtig te worden. Dat middel kan op twee wijzen toegepast worden.

Is 't terrarium ongedekt, dan legt men een stukje vleesch, dat nu juist niet meer al te frisch is, op de aarde in een papier gewikkeld, waarin gaatjes geprikt zijn. 't Papier verhindert de terrariumdieren in aanraking te komen met 't vleesch, maar doorlopend ziet ge 't zwart van de vliegen, die een voor een opgehaapt kunnen worden. Bij 't bemachtigen van eene prooi, vliegen de kameraden van den ongelukkige wel op, maar keeren toch weer tot 't vleesch terug, als de vijand zich heeft verwijderd.

Is 't terrarium gedekt, dan kunnen de vliegen natuurlijk niet bij 't vleesch en legge men 't stukje, welks oppervlakte zoo plat mogelijk zijn moet, ongedekt op een schoteltje, voor een open raam, als 't kan in de nabijheid van planten.

Nu worden alle huisgenooten gewapend met een niet te wijd reageerbuisje. Ieder brengt zijn geweer boven eene vlieg, die zit te smullen, laat het langzaam, regelmatig dalen en de vlieg laat, zoo men slechts eenige handigheid in 't vak bezit, de buis geheel over zich heen stulpen. Meestal moet de buis dan nog even bewogen worden, eer de smulbroer opvliegt. Is hij er boven in, dan sluit men 't buisje en laat Musca in 't terrarium „vrij”. Omzichtigheid is hierbij vereischte, opdat de gevangene niet weer door dezelfde opening de vrijheid vinde. Wil men de vlieg dwingen uit 't buisje te vliegen, dan maakt men 't bovendeel donker, door het met de hand te omsluiten.

Een 150 groote brommers zijn per uur door één persoon best te vermeesteren.

Langzamerhand ziet men 't vleesch overdekt worden met een wit laagje, dat bij nadere beschouwing uit langwerpige vliegensitjes blijkt te bestaan. Zodoende zijn ook nog heel aardige waarnemingen te doen en nuttige aantekeningen te maken. Want er komen heel wat verschillende Musca's op 't „lekkers” af en een nog onbekende of „een heele mooie”, wordt zoo tusschen de voederij door, voor de verzameling geannexeerd.

CHRISTIAAN H. J. RAAD.

Boomkikvorsch.

In antwoord op de vraag van den heer Heimans op blz. 250 van den vorigen jaargang kan ik mededeelen, dat ik den 31 Juli van dit jaar den boomkikvorsch duidelijk heb waargenomen te Gronsveld nabij Maastricht. Hij zat op een blad van eene braamstruik doch sprong naar beneden en ik vervolgde hem liever niet tusschen die stekelige takken. In de diergaarde alhier zijn eenige exemplaren in leven, afkomstig uit Groningen.

Den Haag.

J. B. CORPORAAL.

Draadaaltjes? zie blz 179.

Een paar jaar geleden vond een mijner leerlingen in de vaart voor mijne woning een diertje ± 30 cM. en weinig dikker dan een dikke naaidraad. Een paar dagen later vonden twee andere leerlingen ieder nog een. Deze diertjes zijn echter gestorven. Heden ving ik er zelve weer een. De uiteinden van deze diertjes zijn een weinig dikker dan het lichaam, de kop, althans dat deel wat veelal naar boven is schijnt een weinig gesplet. Het diertje beweegt zich met tamelijk groote kronkelingen door het water. Welk diertje kan dit zijn en wat weet men er van? Gaarne zag ik hierop in het eerstvolgend nummer van de *Levende Natuur* een antwoord. Een collega deelde mij onlangs mede dat ze te Giethoorn nog al veel bij de school voorkomen en veel bij het zoogenaamde „spoolstap”. Ook op gelijke plaats is de mijne gevonden. Grondsoort op beide plaatsen: laagveen.

Middenvaart. zie DEEL VI blz 200

D. WIJMA.

Rana arvalis.

De mededeelingen, die in uw blad zijn verschenen over *Rana arvalis*, vooral in den laatsten tijd, hebben veel menschen doen vragen: Hoe zit het nu met dien kikker, is hij zeldzaam of is hij het niet, en hoe komt het, dat hij tegenwoordig hier wel gevonden wordt en vroeger niet?

In Juni vond ik een exemplaar op de Tondensche heide bij Apeldoorn, deze maand vond ik er twee op het Soesterveen, en twee keer was ik bij een vangst aanwezig, eens bij Lochem, de andere keer ook in het Soesterveen, doch vrij ver van mijn eerste vindplaats. Deze vangsten opgeteld bij die, gepubliceerd in uw blad, bewijzen wel, dat de Heikikker niet zoo zeldzaam is als men dacht. De oorzaak, dat men niet wist, dat bij ons te lande onder de soort *Rana temporaria* s. *fusca* de *R. arvalis* schuilde, ligt dan ook zeker in het feit, dat zij zoo uiterst moeilijk van elkander te onderscheiden zijn, en men pas door ze in de hand te nemen en van alle kanten te bekijken er achter kan komen met welke men te doen heeft. Als ik vergelijk de drie Heikikkers, die in mijn bezit zijn, met alle mogelijke *Rana fusca*'s, die ik op mijn weg tegenkom, dan kom ik tot het besluit, dat het voornaamste verschil ligt in de z. g. zesde teen, en dat de andere kenmerken slechts bijzaken zijn. Want de lichte streep over den rug, die u in uw stuk van den vorigen jaargang als sprekend kenmerk voor *R. arvalis* opgeeft, vond ik zeer sterk bij *R. fusca* en de gevlekte buik, kenmerk van *R. fusca*, vond ik bij een kikker, die voor de rest, om zijn physionomie en zijn zesde teen *Rana arvalis* is. Dit maakt het dus wel verklaarbaar, dat men ze vroeger in ons land niet onderscheiden heeft, maar, dank zij uw blad, het nu hier heeft geleerd.

Het blijft nu nog heel interessant, om na te gaan in hoever de Rijn als een scheidsmuur in onze fauna optreedt. Ik las in de vorige aflevering, dat er reeds één in Brabant is gevonden, dus zou men het quantitatief voorkomen aan Ooster- en Westeroever van den Rijn moeten nagaan, om te kunnen constateeren of *Rana arvalis* een van de voorbeelden is, waarvan de geographische verspreiding is gebonden aan een rivier. Daarom is het, dat ik u vriendelijk verzoek te willen blijven aandringen op het publiceeren der vangsten van *Rana arvalis*, opdat men ook daaromtrent zekerheid kan krijgen.

Met de meeste hoogachting

MIA BOISSEVAIN.

Bot. Stud.

Peloriën van Linaria.

In aflevering 7 van den vorigen jaargang wordt gesproken over den pelorischen vorm van *Linaria vulgaris*. Dit verschijnsel heb ik ook gevonden, doch bij eene zeldzamere soort, n.l. *Linaria spuria*. Ik vond verleden jaar en dit jaar echter slechts één exemplaar met zulk eene merkwaardige bloem. *Linaria spuria* komt hier algemeen voor; zoodat ik er mogelijk wel meer vind. Wanneer u er een exemplaar van wilt hebben, zal ik het u gaarne zenden. De sporen stonden alle vijf omhoog gebogen, zooals op genoemde plaats staat beschreven.

Elst.

A. H. BLAAUW.

Ramischia (Pyrola) secunda.

Bij nader onderzoek in de vacantie op de groeiplaats van deze plant, vond ik ze in honderden exemplaren in 't Bosch van Enghuizen verspreid over een oppervlakte van een paar honderd meter in omtrek. Aan allen, die er om gevraagd hebben kon ik dan ook een exemplaar toezenden. De beloofde teekening van de vrucht kan achterwege blijven; deze lijkt veel op die van *Pyrola minor*, doch de lange stamper, die blijft tot de vrucht rijp is, en ook de naar één zijde gekeerde tros geven onmiskenbare aanwijzing voor 't onderscheiden.

E. Hs.

Nog een zeldzame plant.

De heer F. L. G. d'Aumerie te Scheveningen zond ons eenige exemplaren van *Orobancha coerulea* (volgens Heukels alleen bij Katwijk gevonden) met de mededeeling, dat deze plant in vrij groot aantal in de duinen nabij 's Gravenhage